

Doch onze letterkunde, onze schilderkunst en voor alles de muziek, welke klaarblijkelijk als de paria onder de zusterkunsten wordt beschouwd, worden wel uiterst summier behandeld.

Wij mogen dan ook den Engelschen muziekhistoricus Charles Burney niet te hard vallen, wanneer deze de meening uitspreekt, dat „the ringing of bells and ducats” het eenig attractieve moment in het leven der Nederlanders zou beteekenen. Hij vergat, of beter, hij wist niet, dat de Nederlandsche muziekbeoefening gedurende de 15de en 16de eeuw een ongekende periode van hoog-conjunctuur had beleefd. Eerst in 1828, het jaar waarin het Koninklijk Instituut te Amsterdam een prijsvraag uitschreef over „de verdiensten der Nederlanders omtrent de Toonkunst in de 14de, 15de en 16de eeuw”, zou men tot het inzicht komen, dat ook ons land een roemrijke muziekhistorie bezat. Doch, nòch deze daad, hoe belangwekkend ook, nòch het loffelijk streven van de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst heeft de belangstelling van den gemiddelden intellectueel voor onze nationale muziekgeschiedenis wezenlijk kunnen opwekken. Gebrek aan daadwerkelijke belangstelling, lauwheid en onverschilligheid voor de daden van ons voorgeslacht op muzikaal gebied, ziedaar eenige factoren, welke niet hebben nagelaten uiterst remmend te werken op den onderzoekingslust van den tegenwoordigen muziekhistoricus.

En toch, is de eerste helft der 19de eeuw op muzikaal gebied werkelijk wel zoo weinig belangrijk als altijd wordt aangenomen? Inderdaad, figuren als Beethoven, Schubert, Schumann etc. zal men tevergeefs zoeken. Maar ook persoonlijkheden van minder directe beteekenis kunnen in sommige omstandigheden van onschatbare waarde blijken te zijn. Getuigt het niet van een groote ondankbaarheid en een gemis aan historische piëteit, wanneer wij hen ignoreeren? Moeten wij niet in mannen als Van Bree, Fodor, Kufferath en vele anderen de geestelijke werkers zien, die den stuggen bodem bereid hebben gemaakt het zaad te ontvangen? Zwaar te volbrengen is hun missie geweest. Vele moeilijkheden, zoowel van socialen als van cultureelen aard, heeft hun brandend idealisme moeten overwinnen. De grootste lof, dien wij hun kunnen toezwaaien, schuilt in de woorden van Mr Hugo Beyerman „Zij hebben gezegevierd over niet gunstige omstandigheden.”

Ongetwijfeld is de Amsterdamsche musicus Johannes Bernardus van Bree een van hen, die door hun nimmer verflauwende energie en liefde voor de muziek van een wezenlijk stimuleerende kracht voor ons nationaal muzikleven zijn gebleken.

Geboren in 1801 en opgegroeid onder vrij zorgelijke huiselijke omstandigheden, is de jonge Van Bree reeds zeer spoedig genoodzaakt de moeilijkheden, die de strijd om